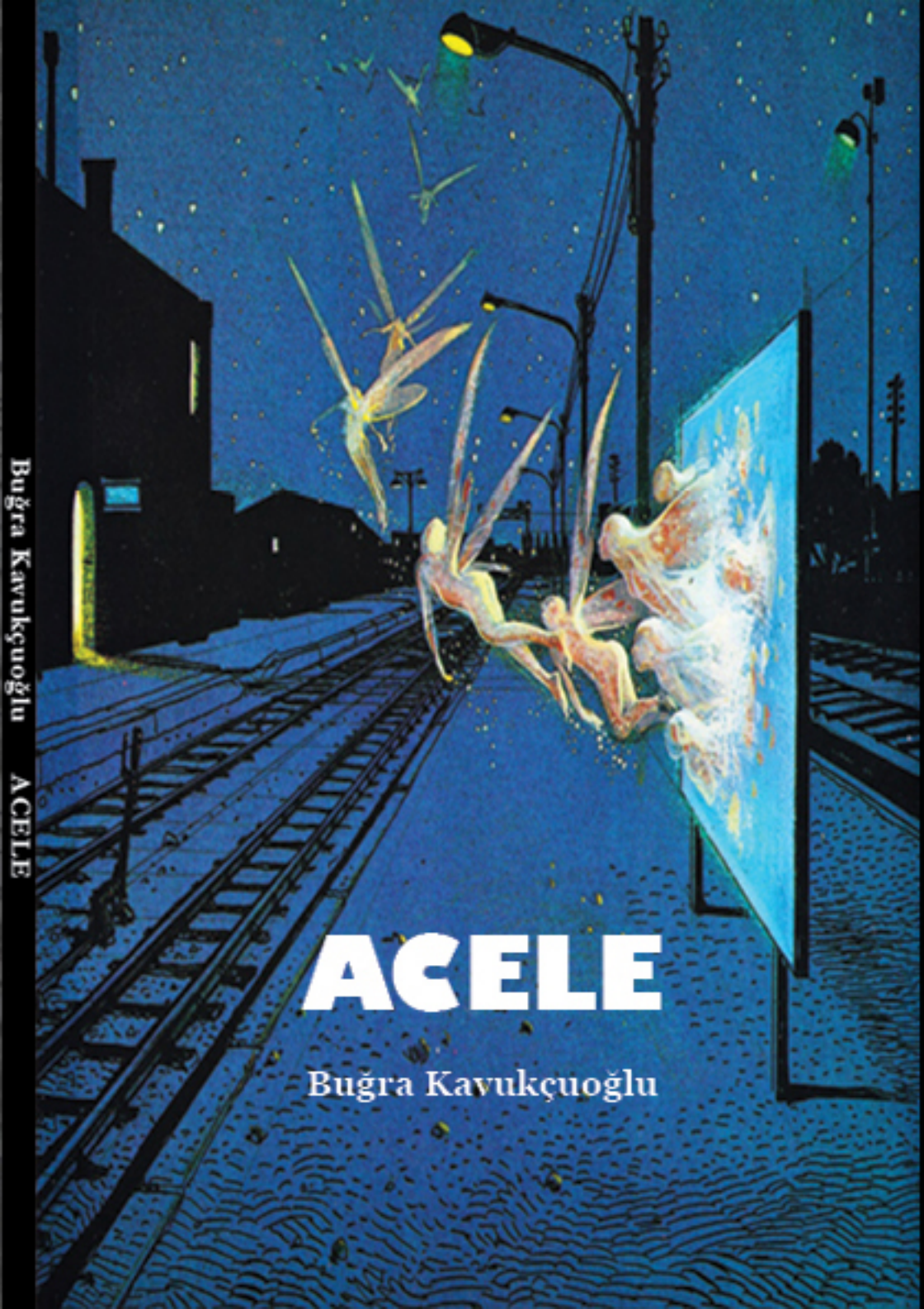

Buğra Kavukçuoğlu

ACELE

ACELE

Buğra Kavukçuoğlu

ACELE

Buğra Kavukçuoğlu

SOLuCAN FANZ.in - 5

Acele

Buğra Kavukçuoğlu

Kapak Görselleri

Moebius - Baubo

Kapak Tasarımı

Ebru Kaplan

Kapak Uygulama

Aşkın Yücel

Baskı ve Cilt

Fotokopi-Isısal Cilt

1. Baskı: Güz 2013-İstanbul

IABN(International Abnormal Book Number): 587-444-000-B

bkavukcuoglu@gmail.com

<http://solucanfanz.in>

ACELE

Buğra Kavukçuoğlu

Babam Deniz Kavukçuoğlu'na

meşk

süreç

devletin ölen üvey evlatları
özümüzden doğmaya çalışıyor
sancı bu yüzden korkma diren
fikirler kuşanıp taramalı halde
bir bebek öç alacak
hissinde mucizeler
evrimsel kanunlarla
umarım bir gün mağara
bizi geri kabul edecek.

kalabalık bir mutluluğun
kendi halinde özgürlükle
güzel bakan işçileri olacağız
umudu durmadan katlayan
renklere muhtaçlığımız sayesinde
ışığa bağlılığımız sürececek
karanlık varlığını güneşe borçludur
ateşten yaratılmamış olduğu halde
bu inat da çocukçadır
öğretebiliriz.

sen her savaştığında
bebekler doğacaktır tekrar
asla kazanamayacaksın
ölen evladın üvey devleti.

saç aşkını her yere

kutsal gözlerin inancından hep güçlü
oysa işte bir anda ufuk kalbinde
düzgün sokaklarıyla bütün başkentler
çoktan yetim olan bütün resimler
bütün senfoniler, klasik kitaplar
hatta heykeller; bütün rönesans
kutsal gözlerinle bir anda kalbinde.

uçurt bakışlarını güneş ipin ucunda
gereksenen herkese ışığı ulaştır
yalan alışkanlığı olan suratlarımıza
doğuştan küskün çocukların aç midelerine
bütün evlere, sıradan geçen zamana
hatta diktatöre; bütün çağımıza
uçurt bakışlarını bir anda kalbinle.

her defa sevdiğin gördüğün her iyiliği
öylece önüne bakıp da yürürken
uçsuz maviliğe dalmışken çoğu zaman
başından beri rengarenk diye bazen
bütün evren, aynı sokaklar
hatta törenler, bütün karmaşa
her defa gör sevebilmek için.

ve sadece bir defasında
belki bir yarısı daha
vardır diye gözlerinin
ya da inancına güneş getir diye
bir yarım umudu vardır bekleyenin
yosun tutacak ışıkları loşluktan
o böyle aydınlık gözler görmedi
ne olur bak yüzüne.

bir anda ne güzel koktu odalar.

aşkın evrimle sonsuz ilişkisi

sen hayatın en çaresiz anında
duvarlar seni yalnız kılamaz
seni düşünürüm ömrümce
fikrim deler geçer her tuğlayı.

ilk günden başlamıştın çözülemeye
mağaralarda ne kadar kalabalıktık
hızla gelişir insan yalnız kalmayınca
aynı duvarlarda hızla mutlu olur
insanın insan kısmından emekle
seninle barış dolu bir evrende
yaşamayı düşünürüm ömrümce.

ben mutsuzları düşünürüm
gücümü, ufkumu, sevincimi
tutunamayanların hikayesini
bütün yalnız halimi
seni düşünerek gideririm.
bütün yalnız halini
düşünerek ömrümce.

umutla uğraşıp aşkta yol almakta
ileriye doğru her geçen gün
dur durak bilmiyorum
çok anneli çok babalı evlerim
her dalımda binlerce sevgi ödülüm
senin hayalini kuran çocukluğum
kendimi sana hazırlamışlığım
oldu.
ben çok tazeyim ellerine baharda.

ben tek bir rengim
ışığında her renge dönüşen
açıldıkça her tonunda keyif
ve asla kir tutmayan
yağmurunun ardında
başımın üstünde yerim var
sen yeter ki göğe bak.

sen odanda direncini tut
ben yanında olacağım
seninle düşünür
seninle yazarım.

bilmeliyiz ki her güzel sıfat
ardından zorunda olduğumuz
doğumdan gelen yüklemeler
isimler en sevdiğimiz
her fırsatta konuştuğumuz
ilk fırsatta unuttuğumuz
aşk evrimin işidir
yaşamak ekip işidir.

tanrım cenneti geniş tut
bana umudu kanıtlarla
ben aşkı düşünürüm
ömrümce, ömrüm boyunca.

tanrı bu nasıl bir ölüm

ötedeydi yaratılabilenden.
toprak değildi bedeni, ateş değildi.
çılığını yalnızlık duyarken,
her gece ve her sabah.
gizini bir bana söyledi;
ya da ben gördüm bakışında.

ötedeydi yaratılabilenden.
su değildi ruhu, şarap değildi.
düşlerini hayat bitirirken,
her gece ve her sabah.
adını bir bana söyledi;
ya da ben duydum başucunda.

yok ettiğimiz ne varsa özledi;
yarın, umut, ışık, aşk ve gülüş.
bütün gece sayıkladı,
bütün sabah dinledim.
sonra uyanmadı;
ya da biz hiç uyumadık.

toprak oldu teni, ateş oldu.
utançtan dokunamadık.
su oldu nefesi, şarap oldu.
korkudan boğulamadık.

deli kadın

iki kişi geçtin içinden
çok hissedip gücünü dirence
kırıp dizlerini göz alıncaya dek;
yürüdüñ.
dinlenmelerin geldi durgunluğa
hafif yüzünü esip çevrene
yumup gözlerini susuncaya dek;
öptün.
delip geçtin içinden kendini
tek halinde yola devam ettin
şehrine selam edip dönüñceye dek;
koştun.
dikenler teller dayanamadı
durmadan sevdin uçsuzca
dünyayı güneşe boyadın.

sen seviştin, savaşlar oldu;
sonrası felaket.

geç olmaz umut etmeye

düşe kalka eğlenmekti oyunun,
sevdiğin her sabahtan birinde,
bulutlar senin için toplandı,
sokaklara damladı saygıyla yağmur,
öylece uyanıp koştun masalla,
ardında sırtından büyüktü,
pencerede dururdu sevgi,
güzel düşleyen annenin gözlerinde.

nereden çıktı hayat seneler sonra,
karşısında çok ufak kaldın,
kocaman düşlerin yanında üstelik,
kaşlarındaki ürkeklik o günden ;
yüreği korktu uçan bir halının,
sihirli bir lambanın,
kırmızı bir elmanın,
beyaz bir atın ve devlerin.
kahramanlarını ardında bıraktın,
ışık geceye gerek diye sövdüğünden.

pazartesilerle tanıştın o zaman,
ayrılık hissini o gün yakıştırdın,
günlerin başlamasıyla bitmesine,
yatakhane gibi soğuk kalplerden,
unutmaya başladın eski yarınlarını,
oyun falan da bırakmadılar,
sonunda seve seve ağladın sokağı.
oysa orada hiç yağmur yoktu,
bir iki dünya yarattın insanlığa.
babetlerin ıslaktır hala annenin düşlerinde.

hayata kibar kalmak

sevgi asılıydı duvarımda
bakışırdık konuşurduk
hayal kurmayı ondan öğrendim
temiz yataklarda, güzel yemeklerle
büyürdüm şefkatli saçlarımla
sokakta çocuk dayakları
anlatmaya çalışırdı başından
sokakta çocuk elleri
toplardı çiçekleri zamansız
akşam olurdu mutluya dönerdim
kalabalık salonlarda içilirdi
en demli çaylar huzurla
saati gelirdi uyumaya giderdim
sevgi asılıydı duvarımda
iyi geceler dilerdik birbirimize
rüyalarıma dokunamazdı sokaklar
temiz önlüklerle güzel okullarda
büyürdüm isteksiz kalbimle
ders aralarında çocuk dayakları
anlatmaya çalışırdı başından
okulda çocuk gözleri
bakardı evinden sevgisiz

akşam olurdu özgüre dönerdim
koridorda koşardım durmadan
kalabalık ailelerde sevilirdi
oğlan saçından yanağından
arınırdım günden uyumaya giderdim
sevgi asılıydı duvarımda
iyi nedenler sunardık kendimize

sen nasıl büyüdün bilmezdim
duvarında kim asılıydı
nasıl dinlerdi hayallerini
gündüz yanar mıydı etin
akşam batar mıydı güneşin
büyüdün mü bilmezdim
siyah beyaz bir tarzımız vardı
onca renge rağmen
onca sevgiye nefrete yordum
beyaz yanını sevdim
bir ağaç yetiyordu ağlamana
yüzünü toprağa adanmış kadın
ellerinde gökyüzü tohumları
yağardın fidelerin üstüne
siyah yanını sevdim;
bir taş yetiyordu nefretine,
gündüzüm gibi çocukluğumda,
gözlerinde gerçeklik korkusu
yürüyordun düşlerin üstüne.

benzerdi dudaklarımız birbirine
teninde adım asılıydı
bakışırdık konuşurduk
anlamaya başladık o zaman
sonra daha iyi anlamaya
tabutçu sevinmezdi doğuma
ebe ağlamazdı ölüme
hayat bizimle büyürdü
ama ölmez sürerdi
sevdiğimiz kızdığımız ya da
tanımadığımız bedenlerde

direnç bir aradalıktır

beyaz kalbinin alamadığı;
ve zulüm olan her mantıksızı,
ve yasak koyan her düşmanı,
ve hep giden her kalanı,
en çok sakladığın yerde
zifte bulanır sandıkların.

ve 1;
yürüyordum sevilen caddelerde,
kaldırımları sınırlarıydı özgürlüğün,
arabalara çarpmak istiyordum.
köklü gölgeliklerinde caddenin,
ya yeşildi ya sarıydı mevsimce,
çıplak bedenleri vardı upuzun,
bence sebepsiz budanan ağaçların.
artık tırmanılmıyor kaçarken güneşe.

ve 2;
anadilinde türkü söylemekti,
ıslık çalmak hala en büyük günahı,
yalnız kalanların gecelerini filme çeken,
boş salonlarda devrim gösterimlerinde,
uyuyakalmış makinistin yıpranmış rüyası.

ve 3;
anlaşılmak için öpüşüyordum.
her gideni bir şey biliyordu benden,
bazısı kaldığını bile unutup,
yer kaplıyordu siyahların arasında.
çünkü çok iyi anlıyordu dudakları,
beyaz kalbiyle alabildiği kadarı.

son köprüde düşünürken...

bütün bağlaçları sevmektir çözümü;
her nefesin anlamı olacaksa.
yolda devam duygusu,
bütün siyahı kapatır.
sen bir şey söylersin;
ben aşık olurum.
aşk senin boylarındadır,
belki daha uzun.

yolun tadı yan yanalıktır,
yüksele güneşlerime.
uyuyabilmek bir aradalıktır,
dinle ıslıklarımı.

özlenen bir aradalıktır

ne evlerdi yaşadıklarımız hepsi
dökülürdü ya ödenmezdi suyu
ya zemin kattaydık elektriksiz.
gelirdi üst komşu albay dede
o sevişmeleri şikayet ederdi
huzursuz gecelerinden yakınarak.
çok evlerdi dönemlerin başı sonu
doğrusu güzel sevişirdik
örneğin kapı tam kapanmazdı
korkulan sokağın gece halinde
biz zaten yalnız kalamazdık.

çok büyüktü kimi zengindi birden
sonradan sarışın semtlerin
hafifmeşrep kabulcü caddesinde
bizim de kaybolacağımız elbet
kirası bile çok maaş olan evde
sevemediğim bir yasak duvarda
olduğu yerden saat hatırlatırdı
ne kadardır sevişmedik tık tak
anlatırdı geniş koridorunda ev
yalnızlığı büyüten sadece.

ne sokaklardı sabahlara kadar
yolları baharda yeşillenirdi
çünkü asfalta bulaşmadı Arnavutlar
su hiç basmadı zemin katımızı
zaten henüz çiselese soyunurduk
sivil gezerdik onca sarhoşlukla
sesimizin güzel olduğu çok çıktığı
yuvarladığımız sözlerle şarkılarda.
bazı akşamlar polis hiç yoktu
çalardık dudaklarımızı özgürce
ah bir de doyabilseydik buna
biz hiç korkmazdık.

caddeler öyle genişledi ki birden
vitrinlere sığındı yalnızlık insanı
takvime bakınca bahar geldi diyorduk
bu binalar ne kadar gölge şimdi
ya aşkı kaybetmeye çıkmışlar
ya bulmamakla uğraş içindeler
güneşi; korktukları sokaklara terkeden
hırslı rüyalarını gerçekleştiren mutsuzlar.

ne hayatlardı öldürülen günbegün
biz yaşadık evlerini, sokaklarını
seviştik hepsinde bağırarak, susarak
kilerde saklanan mutluluklar yarattık
bugünleri bile bile, durmadan yaşadık.
özlemesi dahi yetiyorsa şimdiden yarına
sen sadece gittin
kimseyi öldürmeden.

umut bir aradalıktır

hiç sevmedin varsayalım onu
hatta hiç tanımadın, hiç doğmadı o
yine de özlerdin.

zamanı gelmiş akşamüstleri
güneşin batmakta direttiğinin
zamanı gelmiş erken rakıların
boğazın kızıla nispet etmesinin.

işte böylesin beyaz örtülü bir masada
işte böyledir şehrin de hafif ısındığında
hiç sevmedin varsayalım
hatta hiç aşık olmadın, hiç doğmadın
yine de ağlardın.

uykusunu almış mavi bir sabah
radyoda ne çalsa beğeneceksin
kimse ölmemiş dün gece
kimse vazgeçmemiş direnmekten
ilerleyeceksin bu yoldan
bir kuytuluk bulacaksın vapurda
devletin olmadığı yerlerde
mübahtır hala tütün sarmak, içmek
yirmi dakikada yirmi bin düş kuracaksın
sabah daha bir mavileşecek
uçlarında beyazlarla, umut edeceksin.

yine baharsın denize kıyın var
yine bahardır inancını arttıran
hiç özgür olmadın varsayalım
hatta hiç solumadın, hiç açmadın.
yine de koşardın.

canım baharda kokusuyla boğazın
kızılın şerefine beyazı vuruyorsunuz
onun ezberinde iki başına yürümek
okuyacak birazdan, yudumlanıyorsun
sabah iş kaygısı yok akıllarınızda
nasıl olsa vapurda o tütün saracak,
sen içeceksin, çay sevdiğinizden
umut edeceksiniz sonra.

hiç sevmedin varsayalım onu
hatta hiç tanımadın, hiç doğmadı o
yine de özlerdin.

insan doğruyla baş edemedi

insan renksizlikle baş edemedi
doğmakla ölmek sıradanlığına
çiçekler ekti
dinler buldu
ışıklar yaktı
renk dayanamadı insandan kalanla
ölümün sürekli kökünde bitmesine
soldu
vazgeçildi
söndü.

.ben bir tek savaşlarda gördüm
daha az kaybedenin kazandığını.

insan doğruyla baş edemedi
karşılıksız bir şey çıkmamış ağzından
ne varsa nefrete yakışmayacak
çiçekler dinler ışıklar kusarak iştahla
yaşamdan bir şey bırakmadı geriye
dolanıyor şimdilerde
umdu
vazgeçti
yaktı.

.ben bir tek dünyada gördüm
ölünce kaybedecek bir şeyi olmayanı.

senin canın gökyüzü

yeryüzünde basık odalarımızda yetemiyoruz birbirimize
onlarca aşka gereksinip
oysa müzik buradan çok uzakta ve gürültü
dayanabileceğimizden fazla
üstüne üstlük toprağımızda masum bir an bırakmıyorlar
kaçıp gitmeyene
mutsuz ve inanmadığımız kadar kötüler, birden sevdiler
hükmetmeyi
mantığımız sonuna kadar en doğruyu aramalıydı, çoktan
kapadılar ışığı
bugün sokakta eli kolu bağlı yürüyorsak, sesimiz titrek
çıkıyorsa
dün uyum sağlatılmışız ezbere korkuya, hem de bunu bir
çocuğa yapmışlar
ne olduğunu anlamadığımız bir mutsuzluklayız, aslında
hepsini biliyoruz
müzik olmadan söyleyemiyoruz sadece, duyamıyoruz
insana dair gelişmeleri
küfrediyorlar dolu gözlerle karşılık veriyoruz, devam
ediyorlar şaşırıyoruz
kanatlarımızı gökte kesmeye çalışıyorlar, siyaha yakında
durmak cinayetten fazlası.

sen iyi ki beni kıramıyorsun
boşver griyi diyorum müzisyenlerin yanına yükseliyoruz
duygularımızı ellerimize alıp fırlatıyoruz olası her yöne
sadece havada samimi olabiliyoruz, sadece havada
sevişebiliyoruz
bazen bir cümleyle dökülüyoruz özümüzü,
bazen bir saç teliyle dökülüyorsun omzumuzu
hep bu denli sıcak kalabilme isteği huzur dediğimiz
hayalini sevdiğimiz hiç yalansız temaslar, katıksız
dokunuşlardan
bir sabah uyanıp doğru söylemekle de başlayabilirdik
ama en basit çözüm kişiliğimizde artık çok geçti
yani az gülerek başka yalanlarla idare edebilmeye
mecburduk
durdukyere bir kedinin kötü olduğunu görmedik hiç,
kabul edemez kötülüğü akıl
bu yüzden melodilere bürünmüş öğütler saçıyoruz,
anlayanlar oluyor ellerini açmış
başka düşe, başka dile gerek yok akıl varsa her iyi düşünce
zaten duadır
çünkü anlatmaya çalışmak güler yüzle; peygamberliğe
soyunmaktır
insan oluruz o zaman bir hatırlamayla müzik yine duyulur
ve gürültü belki itiraflardan oluşur beyaz kaoslarda
gülmeye başlarız
buruşturup atarsak haz dolu tüm kötülüğü toprak yine
yüz verir bize
bulurlar onlar da bizi kırmamayı, kimsenin kırılmadığı bir
gökyüzünü
caddeler de bile bağırırız o zaman hafifliğin, bireyselliğin
adını
güzel bir bütünlüğün parçası olmaya hızla alışırsınız.

gökyüzünde bir buluşsak
başka aşka gerek yok
yeteriz hep bize.

öğreti

durdukyere boğulmuyoruz
gücümüzün yettiği kadar gevşetsek de gri kravatlarımızı
geçmeyecek yüzümüzün soluğu, film olacak şeritsel
pişmanlıklarımız
dilimizin altında da nefret ya da ezilmişlikler varken
haplarla kanımıza karışmayacak daha fazla ikna edici yalan
terkedelim ait olmadıklarımızı, bir kalpten geliyoruz
sadece.
terkedelim arkadaş sıfatında her yalancıyı, onlarla eşit
olamıyoruz.
terkedelim akli ve düşü yararda olanı, bizde karşılıksızlık
var.
terkedelim; o gri kravatlarımızı, dayanabildiğimiz kadarız.

güzel bir kaderimiz var doğduğumuz günden
belki öncesinde de.
şimdi bütün bu binaları siyah yaptıklarına bakma
gökyüzünden, denizden, ormandan alamazlar bizi
yaşama olan güzel inadımızı, aşkla ilgili şeyleri
maviyi, daha maviyi, yeşili görmesinler
kalp kötüyse bir kere gözlere perdedir aldırma
biz uğrunda çalıştıkça yerli yerinde kalır
özgürlük, daha özgürlük, aşk.

sonsuz bir hayalimiz var birikerek başından
kesin sonrasında da.

şimdi yolumuzu renksizce boşverdiklerine bakma
peygamberden, şairden, heykelden alıkoyamazlar
erdeme olan çabamızı, insanla ilgili şeyleri
inanmayı, okumayı, yerine koymayı bilmesinler
evrim bir kere başlamışsa durdurulamaz korkma
onlar öfkelendikçe çığlaşır da ilerler
sevgi, daha sevgi, biraradalık.

sustuklarımızdan utanıyoruz

o zaman umudumuz var, ekmemiz gereken dirhem
dirhem

yeşerecek sabaha bakışımız, müzik olacak asla geç
olmayan

düşümüzün altında sonsuz bir hayaliz, öyle kalacağız
güvenerek

bir çocuğu yaşından, adamı kollarından ve kadını
kasıklarından değil

sevelim bizi burada kılan nedeni, nefesle ilgili olsun
olmasın.

sevelim acıya tanık olduğunda ağlayanı, gözyaşı akıldan
değerlidir.

sevelim kalbi ve hüznü herkese olanı, içinde güzellik var.

sevelim her şeyi dirhem dirhem, aşık olabildiğimiz kadarız.

ışığın çabasını kendine gelerek ödüllendir,
artık hep karanlık demekten vazgeç.
Çünkü insan bu kadar çok ölmezdi,
sadece bir kez doğacak olsaydı.

beş

bu sis göç yollarını telaşlandırarak.

bir genç öldürülecek orada
kuşların yasını yağmur sanacaksın.

insan evrimini tamamlayacaktır

yaşça düşük kalırsın acımasızın yanında
adını çağırduklarında bir yarardan, üstlerin -ah kabulleniş
başka yönlere dönüp oyun oynamak gelir içinden
çünkü samimiyet ancak neşeli gürültülerde var olur
orada yüzün güldüğünde insan iyilik anındadır.

bu yakarış değildir kötülükten
bedenin masum halidir.

büyükçe bir din keşfettin henüz peygambersiz
cezası önceden ödenen inanılmaz ateşlerde -ah korkutmak
sonra insan ne yaparsa yapılara bırakılmış
giderirsin yalnızlığını duayla sen tanrıyla dostsun
hal hatır soruş sohbetleriniz saatlerce sürebilir.

bu sevinç değildir ibadetten
ahiretin sence tanımıdır.

küçükçe görüş aralıklarından sızan karanlık
yok eder senin ışığa bürünmüş hayallerini -ah bilgisizlik
anlamak uzak olasılık duruyor çoğunun aklında
bir dile, eteğe, saça, aşka savaş açarak
cehennemi sokak sokak betimliyorlar az kalana.

bu nefret deęildir dūřmandan
önyargının kör sabahıdır.
çocukça ölümler hergün bin daha fazla
her yeni mucitle artar silahlar, bahaneler -ah katliam
anlatır sana bilimin yararçı yandaş gelişimini
dūřman zenginliğe yürürken bir siyah koşmaya başlar
göğsünde kırmızı izlerle açlığın rekorları kırılır.

bu utanç değildir uygarlıktan
insanın hayvan yanısıdır.

yaşça büyük kalırsın anladığın herkesten ateşinle
kıvılcım telaşın olgunluktur yanmasalar da -ah yaş odunlar
yapacağın her basamak görmeyeceğın adımlar için bilirsin
çünkü ilerlemek ancak yükseltmekle varoluşundur
burada inatla susmadığında insan melek anındadır.

bu umut değildir yokluktan
doğanın kanunsal yapısıdır.

insan evrimini tamamlayacaktır.

azrail bulut ve sıradan biri daha

bir bulut inmiş dibime kadar
bir bulut gelmiş burnumun önüne
itelemek olmaz diyorum içimden
yağmak olmaz diyor bu mesafeden
nasıl dokunuyoruz birbirimize anlatamam
ne yüklüysem alıyor benden
ne yüklüyse saklıyor benden.

neden alçaldın bu kadar gözler önüne
diye geçiriyorum içimden
kafanı kaldırıp göğe baktığın mı vardı
diye geçiriyor içimden
gökyüzünü hep tahmin ederdim hayalce
çıkıp da yaşamak geçmezdi aklımdan
yıldızlarla oyunlar oynamak çok güzeldir
beyaz beyaz ve parlakça geçirdi aklımdan.

sen bulutsun ben insan
ne işimiz var bir arada
konuşurken üstelik nedenlerden
rüyaların acıya dönüştüğü sabahlarda
uykudan durdukyere mutsuzluklarda
öğlenin de kapalı geçeceğini düşünüyorken
bir bulut inmiş dibime kadar
ey bulut burnumun önünde ne işin var.

geç kalmanın ölümle ne ilgisi olabilir
yaşamak eksik kalmaktır her hızda
her coğrafyada özellikle anadoluda
plaka plaka ardışık her ilinde, iliğinde
nefes alabilmek yetenek sayılabilecekken
kafamı kaldırıp göğe bakmak kaybetmektir
çoluğun çocuğun lokmasını yaşamak uğruna.

gerçeği anlarım diyor bulut ama kabul edemem
şeklini bilmediğin mutlulukların her halini
sonsuz dek olanaksız kılıyorum senden
iyiliği düşünen ruhunu göstermediğin ruhundan
ayırıyorum diyor mavilikleri çakmaya başlıyor
işte burnunun dibinde işim budur.

ne isem alıyor benden
ne ise saklamıyor artık
bembeyaz gelmiş ölüm
son anladığım geç kalmak oluyor.

yağıyoruz gökyüzüne yeryüzünden.

maviye koşarken yavaşlamak

denizin ortasında dađlar dűřün
işte orada bir yokuştan
aşağı sen
indikçe yavaşlarsın
ben dururum
denize sayđı duyuyorsam
sırf sevdiğimden.

yine de hesaplaşma değil
birazdan anlayacağız.

gezegenler yorgunluğu arasında
gececek olan bir gűç haliyiz
şimdi varımı neye yorduğum değil
yokumdan dert yanmam ayıp
anlamamaış gibi davranmak
sadece imkan şımarıklığı çocukta
bazısı kadın bazısı erkek hepsi çocuk
yanağından aklından sevilir çocuk
korkak sandıđın o kűçük aklın
allah inancı yoktur
yani insan evrimi okudukça kendi kitaplarından
gidiřata ters dűřecektir

neden řimdiki maymunlar diye bařladıđında cűmleye
aklıma dűřen ilk kanıtsın aslında.

ben bir süre daha çocuk kalsaydım
aşkı da sana bağlardım
allahtan körüm ve düğüm bilmem
dernek tanımam
deniz olmadan duramıyorsam
kalabalıktan değil biliyorlar
sohbete balık kala kadehler dolurken
paylaşmak üzere olanın mutluluğudur.

şöyle ki canım benim
bende Aşkın var yürür giderim
bende Betül var çoşar susarım
bende Cem var hayat toplanırım
bende Ebru var suya yayılırım
bende Alp var Tayfun olurum
bende Erman var derman bulurum
bende Hasan var drama yok.
şöyle ki canım benim
canlarım var.

'Uçurtma Bayramları arifesinde
kalbini yıkayanların aşkı
birkaçantim uzun olurmuş.

yıkım

anlatmak zorunda kalana kadar insan
gürültü devam edecek 9dan 6ya yırtarak
genlerini; tutsaklaşmış, susmuş, donuk.
bir tek gerçek kalmayana dek saracak
üstüne içine yüzüne işlemiş yalanlar
serası olacak sığınmaların ,sevgilerin
hızla tükenecek nesli umutçuların
-onlar baş edemez yalnızlıkla.

anlatmak zorunda kalana kadar insan
birlikte zaman geçirilmesi gereken her eski
zamandan arkadaş,
zamandan aşk,
zamandan velet;
bekleyecek 6dan 9a gece çökerek
sıkkın intiharlar sitelerin eteklerinde
taze mezarlıklara atlayacaklar
büyükşehirlerde.

anlatmak zorunda kalana kadar insan
hep hapisler olacak, hep duvarlar değişecek
oysa dürüstçe severdik, boyardık onları
yıksalardı baştan umut ederdik
mutsuzlar çoğaldıkça işimiz zorlaşacak
ama güneş de rüzgar da bizim şimdilik
soluk varken harcayalım, boynumun ol
Çünkü anlatmak zorunda kalacak insan
belki yine yalan söyleyecek
belki yine susacak.

kesinti

o oynuyor
biz severiz oysa dans etmeyi

onlar hala öldürüyor
biz severiz oysa yaşamayı

nefret cehaletin gücüydü
böyle kin görmedik
kendinden utanan birini hiç
özgür ve yüzsüz bu kadar
sırf korkudan susanlarla
kusamadık bedenim kusra kalma
oysa biz severdik hep doğmayı

o koşuyor
biz severiz oysa emek vermeyi

onlar hala tutukluyor
biz severiz oysa boyamayı

kimse bahsedemedi gelecekten
böyle güç görmedik
her yeni gün bir kabulleniş
son isteği olmayan idam mahkumları
esir ve umutsuz bu kadar
saklanamadık onca yıl
yersizlikten.

o arıyor
biz severiz oysa doğmak üzere
toprağa saklanmayı
onlar aşkı bilmezlerdi
biz bunu bilirdik
biraya gelsek eylemdi aşk
biz öpmeyi bilirdik.

kimse farketmedi iki kişi olduğumuzu
öyle sarılmıştık o gün
özgürlük doğurmaya.

o mağara

ışığıma bir neden mağara
kar yağması önemli değil
ama sarkıtları şart kapısında
her geçişte tedirginlik yapımda
korkmak yaşamaktadır ve çok dahası.

ışığıma bir neden mağara
şelale olması önemli değil
ama su sesleri şart yakınlarında
her dönemeçte susamak yapımda
doymak umuttandır ve çok dahası.

ışığıma bir neden mağara
polis olmaması çok önemli
ama kurt sesleri şart yakınlarında
her uyuduğumda uyanmak yapımda
çağrılmak isyandandır ve çok dahası.

ışığıma bir neden mağara
mağaranın ucu bucağı yoktur
beyazı çok, eti duygudandır
ne bir açlık deler ne bir cop
umut da yok olmaz isyan da.

ışığa bir neden mağara
aşkın olması şart
Çünkü ben de gideceğim
güneş hep kalmalı ve çok dahası.

mağaramda.

ben diyeyim imbroz sen de Gökçeada

arda kalmışlığı anlatıyor
sessiz köylerin
ağlayan taşları
yaşanması gereken onca öykü
bir şiirin dizleri kırıklığında.

el ele tutuşmanın
ilk heyecanı vardır
şimdi yıkık çeşmelerin ıslaklığında
terk ettirilmiş hayallerin
hemen ucunda.

utandırıyor ırkları varlığından
bir bıyıkla ağlıyor hatalar
ayırımsadıkça son gülebileni.
şimdi yarına ağlayandan esirgeme
bir garip umutsuzluğu.

böyle böyle

yaşamın her zaman diliminde hatta
yaşayanların bütün ortaklıklarında
nerdeyse hiç kullanmadık kalabalığı
uyumsuz huyları böyle doğurduk

gözlerimizi böyle

burnumuzu böyle

dilimizi böyle

kulaklarımızı böyle

ellerimizi böyle

kuruttuk çünkü tekiz sandık

kalbimizi henüz değil

şimdi renklerden de korkarsın
merhabalardan da insancık
bu mutsuzluğun birarada sızılıktan

gel yanıma
ben de gideceğim yanlarına
çünkü olmalıyız yan yana
gerekirse önce yana yana

fikrimizi böyle

keyfimizi böyle

tadımızı böyle

algımızı böyle

hazzımızı böyle

yeniden doğuracağız çünkü

kalbimizi henüz değil.

şahıstan yola çıkmalar

ben bir saç tokasıyım
bileğinde yeter sebep bulan
nefes alabilse keşke insanlar.

sen ikiden geriye kalansın
yüzünde kanamaktan bir renk
kurtarabilse keşke vedalar.

o bir duanın başlangıcı
dileğinde hep mutsuzluk var
yaşatabilse keşke eşyalar.

biz iki süvarinin atıyız
kumlarda bitmeyenlik var
vazgeçseler keşke yolculuktan.

siz bir saç telisiniz
dağınık yaşamaktan hoşnut
dökülme keşke düzensizlik

onlar
onlar pezevenğin evladı
doğmasa keşke nefes alamayanlar.

gücüm

şarkılar huy oldu kulağında
bir şey anlatmayınca adım
bakmıyorum
çağrılmıyorum bence
ezberden özlem okuyorum (sövüyorum)

dudaklar duy oldu parmağında
ışık denemenden geçmeyince adım
saklıyorum
anılıyorum bence
ana, avrat bildiğim ne varsa
sövüyorum (okuyorum bence)

ben geleceği geçmişten
ayırarak güç bulmuyorum.
(okuyorum sadece)

aşk

deborah

bir mavi kuş uyanıverdi
gecenin siyahı rengine
küçük ellerine konmak için
hiç sesini çıkarmadı ama
sen uyanma diye.
pencereni açık bıraktıran
sıcak havayla da
perdeni bir kuş kadar aralayan
rüzgarla da
o konuşmuştu öncesinden
uyurken sen, küçük ellerine konsun diye.

tutuşmak

konum seni paylaşmaktı
üstelik bir cevap arifesindeydim
bu bayram başlıkta kararsız kaldım.

mutlu olabildiğın her yere git
en çok burasıydı diyememekteyim
konum seni anlamaktı

az çok gülebildiğımızde
sevişmek konumumuzdan
konumuzdan
ötürü kaçınılmaz

bazı kelebekler ölmek bilmez
konduklarından.

bürünmek

öylece esiyordu beyaza
sen tedirgin oldun
buz yüzünde felç korkusu

daha iyi bilmeliydin rüzgarı
duruldun merak oldun
yüzde az olasılıktı tesadüf

sadece bakıyordu gözlerine
ölümünden sonra da yaşatır seni
bu binlerce ruhlu bakışı.

kış kokuyordu huzurluca
ilk baharlarını hatırladın
düşler bağladı mevsimleri

artık bağırıyordun tepeye
sonra hızlandı dudaklarınız
bütün tenlerde mutluluk izi

öylece esiyordu beyaza
sen doğmak istedin
çığ oldu
aşk oldu.

kimse kurtarmaya cesaret edemedi.

doğa aşka umut

sahil bekledi denizi
herkes gidene kadar
birçok öğrenci, bir iki yalnız, bir kantinci
birkaç yaşam, bir iki ölüm, bir güneş
rüzgar kayıtsız kalamadı dokunuşa;
esti.

fırtına dedikleri o günden kalandı
yaşanmış en güzel sevişti bütün gece
birçok koku, bir iki ses, bir kalp
birkaç nefes, bir iki beyaz, bir kadın
rüzgar ufuklara taşıdı aşkı.

yıldız bekledi ufku
herkes gidene kadar
birçok memur, bir iki sarhoş, bir garson
birkaç yaşam, bir iki ölüm, bir güneş
bulut kayıtsız kalamadı gözlere;
çekildi.

sessizlik dedikleri o günden kalandı
görölmüş en uzun bakıştı bütün gece
birçok ışık, bir iki kadeh, bir el
birkaç dilek, bir iki söz, bir adam
bulut uzaklara yağdı aşkı.

liman bekledi tekneyi
herkes gidene kadar
birçok balıkçı, bir iki serseri, bir meyhaneci
birkaç yaşam, bir iki ölüm, bir güneş
deniz kayıtsız kalamadı kollara;
köpürdü.
beyaz gece dedikleri o günden kalandı.
dinlenmiş en sıcak sarılıştı bütün gece
birçok balık, bir iki şişe, bir kucak
birkaç yosun, bir iki küfür, bir çift
deniz sahile vurdu aşkı.

çünkü sahil bekledi denizi.

biraz da izin ver aşk seni dilesin

bir yıldız öldükçe sen
dilek tutacak kadar
korkaksın yalnızlıktan.
benim ağdım var
ani ışık kayıplarında
doğal yaslar tutarım.

bir haz telaşıyla
sen yarınından
bugünler çalışıyorsun
kesende kaç aşk
belki hiç kalmadı.
dört yanım umutla
ben yarınımdan
emekle besleniyorum
ceplerimde bin aşk
belki hep artacak.

bitiyorsun
başlıyorum

kaçtıkça yalnızlıktan
yıldızlar da tükenecek
sığınmalar sürdükçe
adamlara, kadınlara
kalplerden de geriye
bir eser kalmayacak.

bazen, öylece durup, yapayalnız, gökyüzüne baktığında,
mutlu olabilmelisin.

aşk dünyaya beyaz bir mucizedir

güneşle konuşan yüzün dolunay
en içkili halimle sevdiğim şarkılarımsın
bu yüzden bağırarak sevişme istekleri
sesim titrer belinde kıvrılırken
hakkını vermek lazım her notanın
ışık her sabah neden bulabilmeli.

-var oldum senin içinmiş
görebiliyorum rengarenk her yeri
hem de bu ülkede hem de bu insanlarla
aşk bakmayı öğretiyor-

-çok olmak istedim seninle
kurabiliyorum bebeği büyütmeyi
hem de bu ülkede hem de bu insanlarla
hayat savaşmayı emrediyor-

mucizeyle doğan gelişin bembeyaz
tam kaybolmak üzerelikte romanım oldun
çünkü hiç yoktu karakterlerin anlamları
meleklerin kitapları artık eskimişken
doğrulması gerekliydi bir türlü inancın
kar her kış olduğunda yağabilmeli.

alkışla kalbinle gökyüzünü

adından öğrendiğim nasıl denir
sokaktaki her depar adımda izin var
ben binlerce kez gözünün altındayım!
sen ölme diye biliyorsun ya elbet
karnında en çok benim istediğim çocuğun
biliyorsun ya elbet mutlu büyüsün diye
alkışlıyor musun kalbinden gökyüzümü

şimdi uzanıyor muyuz kendiliğimize ilk kez
bu nem bu ilk defa tek başına devam etmekler
bu nem geçecektir mevsimden zamana
o zaman uzanırsın rahat bir boyunda ilk defa
kendinden biri olarak kendi baharında
biliyorsun adından öğrendiğim cennet diye
bakışıyor musun kaçamakça iz kalmış hatırayla

pek arıyorum ben şahsen bilhassa sabahları
üstüne üstlük başka evlerin yatacıklarında
düzenli düzensiz haftaiçi gün isimlerinde
bir sürü bir sürü isimlerle isimliklerinde
sağa sola dönüp uyuyamayıp pek arıyorum
sabahları senin gelip gitmelerini esas yine gelmelerini
tutuşuyor musun korkusuyla karanlığın zaferinden

bunca yıl kim herkesi nasıl yanlış tanıdıysa
öyle çok sevgiden yoksul her kahraman
dönüp kusursuz zamanlamayla yüzlerine
nasıl denir sarılmaktan daha gürültülü
büyükmüş gibi gözükmek gibi bir an
sen boşver aşkı, yarını, savaşı ve dahalarını
alkışla kalbinle gökyüzünü.

bu gün de dönmeyelim hiçbir eve

birkaç sayfa sürdü farketmesi

nefsin üstünde durmak manasızdı
yaşatabilmek sarhoşluğunu güzelce
alıp verdiğin önemsiz -bilerek
hayaline hayalime bakmadan
zaman sürerken düşürmek
gerçek parçası olarak arzunun
içeriği yansıtılan değil- anlayarak

birkaç emek sürdü sisi bölmesi

sen kendini sevmiyorsun
biz sana hergün aşık oluyoruz
oysa diken tarlalarında kanamayan
terlemeyen yerimiz kalmayana dek
umutlaşmıştık toprakta göğün tadı
acı gerekli ve önemsiz - deneyimleyerek
bu ağaç dar çabuk ormana gidelim

birkaç adam sürdü gelivermesi

birkaç kadın sürdü doğabilmesi

bir caninin kulları olmaktansa
itaati yok edelim sözlüklerden
huzur göğsünde mırlasın yeter
çok azdan çok fazla mutlu olursun
kendiliğinden güneş gibi - ısıtarak
sancıya göz yum bebek seni
mucizelerle donatacak.

yaşamak turuncu
bayağı
bildiğin
turuncu

bugün de dönmeyelim hiçbir eve.

yaymalı bu aşkı

tanrının icadından da öncedir
ölmek, hiç bitmeyen, inatçı
başka bir türdür yok olmak
hep farklı cevaplanabilir
hep aynı hiçlik korkusu
unutulmamak cesedi var etmez.
bu korku tanrıları peygamberlere
hem de melek yoluyla kavuşturan
bir edebiyat biçimi, ah bu korku.

düşlemenin keşfinden de öncedir
yaşamak, her an bitebilen, hassas
başka bir yetidir var olabilmek
hep farklı kar tanesi düşer
hep aynı renktir mutluluk
koklamak, solumaktan önemli.
bu heves insanları ruhlarına
hem de hayat yoluyla ulaştıran
tek avuntu biçimi , ah bu heves.

hem çare yok ölüme, hem ölüm suçsuz
hatta ölüm, bebekten daha suçsuz
çünkü doğmaktır tek nedeni ve
mucizelere çözüm yoktur.

üşünmez senin yanında

yanığında bir damar elime atıyor
kalbin kalbime çarpıyor tık
kalbim kalbine çarpıyor tık
bir çırpıda örtüyorum üstünü
ben savunmasız uzanmışken
fısıldıyorsun gecenin ötesi soğuk olur
sayıklıyorum düşünmez senin yanında.

terler içinde uyanıyorum gözlerinde
bir an yoksun korkusu bitiyor sözünle
-burdayım canım.
gözümle kapıyorum ışığı yine
soluğuna kulak kesilip usulca
uyuyorum ellerinin içinde.

bütün ruhların buz tuttuğu gecede
eriyorum, düşünmez senin yanında.

soru-cevap

ben ona çok aşkıttım
dedim aşık mısın bana

sustu

sustu

bu sessizlik ne kadar uzunsa
dedi o kadar çok aşığım

öptüm

öptüm

aksineydi bu sefer aşk
doğum ölümden geç geldi.

el

ellerim kanıyor dedi
ellerim yok gibi acıyor
ellerim kırmızı acıyor
ellerime bak, kanıyor.

tuttum gözlerine kadar tenini.
çorba içtik umutsuzluğa karşı.
birimiz beğenmedik aynada,
duruşunu yanında yanımızın.
diğerimiz sustuk şarap önünde,
ayrılığa dair şarkılara.
kimimiz öldü.

ellerine baktım, çok güzeldi.

koru

dibe çeken ıslak toprağı,
betimle ısrarlı sarhoşa,
batarken.
parayı göğre koyan adama,
af dile yıldızlardan.
bağır.

meleğim; masal ömrü boyunca;
düşer saçından aklıma;
siyahlıkta, duruşta.
anısı korur bataklıkta.
öfkelenir sesimle, düşümle.
her belirdeğinde eşikte; onca işlek
ardında çalıştığım kapılarda.
her saç siyah, her duruş zarif.
benzer.

içimde dua çiçeği geceye inat eder,
ben seni anlattığımda kendimi anlarım.

sana konuşurum

senin bugün umut dediğin
sevişir gecenle yarına neden olur
çocuğun adını bırak kendi bulsun
sevdiğin zaman anlayacak çağrıldığını
ilk kez duyduğu anı unutarak.

kedi sorgulamaz
sevgi sorgulamaz
polis cevap alamaz
su toplar akçiçeklerin
seyisler orospuları sevmez
ben atları severim, sen atları seversin
ama hiçbir yere gitmeyiz süzüle süzüle
sahi neden gitmeyiz neden kalmayız
dargınlık duymakla başlar
duymamakla devam eder
karınca küsmeden önce aşıkta
dağa, dağ ezildi altında, daha
ilk kez duyduğu anı unutarak.

hatırladı
ilk kez öldüğünü unutarak.

o tekne

mavi yorgunu o tekne,
yıllarca uzak kıyıya.

ilk yazı kış kusuyorsun.
ağaca bakıyorsun, sonbahar geliyor;
yeşil: sarı oluyor, semt: köy oluyor.
inadından aşka, inadından yüze;
bir kere bile ölmüyorsun.

ilk denizi çöl kusuyorsun.
aynaya bakıyorsun, düş kuruyor;
gül: çamur oluyor, yosun: siyah oluyor
korkundan tene, korkundan dibe;
bir kere bile yüzmüyorsun.

kara yorgunu o tekne
yıllarca uzak kıyıya
bir an öpüyor koynunu
yalnız bir limanın.

paramparça o tekne
gözlerini yarına kusacak
denizi çöle kusacak.

dün aşk oluyor, aşk yarın oluyor
o tekne hiç yanaşmıyor.

o deniz

okyanusu, gölü; herhangi maviyi
benzetebilirsin yüzdüğün en güzel denize.
ama

rüzgar okşar senin en mavini,
savrulursun gözleri önünde evinin.
geçmiş, geçecek; tekneyi, limanı
itersin yaşının tersiyle.
durgunluğa esmez hava,
açığa karanlık sürükler.
rüzgar okşar senin en yeşilini,
boğulursun dizleri önünde sokağın.
yalanı, aşkı; tekneyi, limanı
özlersin avucunun içinde.
yerinde durmaz o deniz,
dibe yanını çeker.
rüzgar okşar senin en beyazını,
ölürsün şefkati önünde annenin.
gerçeği, hayali; tekneyi, limanı
suçlarsın yalnızlığın birinde.
yanına gelmez o,
umudu yaşlandırır.

benzeyebilir olmayan her şeye,
yazıdır baştan sona o deniz.

o liman

kısa kalan hayat durgunluğunda
dalgakıran telaşsız çürüyor
uzanıyor kolları artık boş denize.
durgun soğuk; göğsünü üşütüyor.
eski sıcak o liman.

ufukta eline değemeyenler
geçip gidiyorlar habersiz.
açıkta bir tekneyi bekliyor
boşlukları rüzgardan yoksun
eski sıcak o liman.

çakıl her yanı; yıllara ufalanmış
sonsuz sessizlik, gücünü yitirten.
çorak, terkedilmiş, terketmiş;
ellerinde güneş doğup batardı.
eski sıcak o liman.

belki zaman getirir,
belki rüzgar getirir,
belki kendiliğinden gelir.
zaman umudu;
umut zamanı yaşatır.
mecbur bekler o liman.

aynı yıldıza bakarken;
tekne ve liman.
rüzgar uyur, deniz uyur.

canım parça parça

biraz yaz meyvesi olsaydı çiğnediğimiz
tatlı ıslanırdı düşlemek üzere olduğumuz
gerçek yağdı öğlen tepende güneş ile
kızardı sarı tohum, kuru suratlarımız

şelelerde fısıltı kalırdı isteğimiz
gözüme dokunan toprağa batıyordu
biz yüzemiyoruz ve bu noktada sel
yarını doğuma muhtaç ediyor
coşku suyla bağırişiyor

suyum ne de güzel dökülüyor.

aşk sana oldukça
tohum kendinden geçiyor
tutunuyor dalına değmeden
değmeden rüzgara da ölünebiliyor
aşk sana oldukça
zamanla başedebiliyor.

senin bugün aşk dediğin
kasıtlarımdan aşağı başkaldırıyor.

saniye bize ağladı

özlemleri okuduğun binlerce gün var,
tekrar sevmeyecek olduğunu bilerek.
bırakmışsın ardında beni,
tüm yalnızlığı göze alarak,
adıma yollarda rastlamak,
gecelere sığınmak yaşlarla,
daha olabilir gelmiş sana,
daha kabul edilebilir.

yaşanmaz, yaşatmaz tek hayaldim; bilsem de
son aşk kalmak hazımsız yüzümde sancı
akıl almaz duygularımda, sana gel gitlerimde
sorularım mantıksız, neden sıfatlarıyla dolu
benden korkan yanıtlarla bezenmiş, susmalıyım.
sessizlik aşk sana, kanadığımdan öte siyah

sen daha güzel sevmişsin beni, çok daha acı.
sen daha öznel susmuşsun bize, çok daha anı.
sen daha nesnel saklamışsın bizi, çok daha adı.

yüzünü gözüme bulaştırarak sevmiştim seni
ardından yıllar yol olsa da,
hala arkanda kalmak acıtıyor.
nefeslerin zehirliyor seni,
gördükçe kokunu sağırlaşıyorum.
tek başınalığın benim yüzümden,
yüzünün yanında bulunamadığımdan.

gözlerin çözümlerken her seferinde pişmanlığı
ardışık zamanda ezberlediğimiz bizlerle
bütün zaman anladı
bütün yıllar anladı
bütün aylar, günler, saatler anladı.
uzaklaştılar tepkisizce bağımızdan.
yalnız,
bir saniye ağladı.

bizi okumayı özlediğin bir saniye.

parlardı gözyaşların tenimde

sen; gözyaşı elmas olan, ağlarsak uyanırız ışıktan.
sen; gözyaşı elmas olan, ağlar da uyanırız ışıktan.
sen; gözyaşı elmas olan, ağlarınız uyanırız ışıktan.
sen; gözyaşı elmas olan, ağlaşıp uyanırız ışıktan.

ellerimle sevebildim seni, ciğerim tanıktı kokuna;
gözlerim baktı sana, kalbim gördüğünü sevdi.
umutlarına uzanamadım, hayalin tanık oldu kırılmama;
bizi parçalayabildik; ellerimiz, kırmızı ne varsa sevdi.

yanlış zamanlardan konuşmuştuk
son kez başlattığın sohbette
yüz yıllar yanlıştı, iki kişiye yanlış gelmişse zaman
düşlerimiz uyudu, uyandı gerçekliğin yanında
gerçeklik daha uyanmamıştı, ben gitmeden uyanmaz da
yine de usulca ardıma düşürdüm, aydınlığı

sen; gözyaşı elmas olan, ağlasan uyanırdık ışıktan.

müzik kutusunda yalnız balerin

bileklerinden yükseliyor dansının ateşi,
rüzgar aşık oluyor eteklerindeki esintiye,
aşk emredince doğruluyorsun ansızın
yalnızlıktan saygılarınla.

teninin yalınlığı dizlerinden okunuyor,
yaralayan düşmelerin ansız bitişlerden.
altın'a bulanıyor dansının ateşi,
ezberinde düş bale, sen ansızın sandıkta
yaylı bir çalgı çocuk aşkların cebinde.

karanlığa, yüzünden güneşler saçılıyor,
sen melek! Belin bükük beklediğin yerde;
aşk emredince doğruluyorsun ansızın
yalnızlıktan saygılarınla.

gözlerinde bitmez bir ışık özlemi,
müzik kutusundaki eşsiz balerin.
aşk emredince doğruluyorsun ansızın
yalnızlıktan sevgilerinle.

müzik kutusundaki eşsiz balerin.
kimse yalnızlığı üstüne almıyor.
kimse yalnızlıktan anlamıyor.

seni özleme alışkanlığı

tebessüm olmuş yüzle uğurladım,
tenhalık oyalayan konuklarımı.
güzel ikramların güzel elleriydim ben;
ama kimse kalmadı hemenden fazla.
yalnızla herkesin arasında kapandı kapı,
başladı seni özleme alışkanlığım.

bir kedi severdim, oracıkta ölmüştü.
sarıldım kahveleşmiş tabutlara
dualarım bana, ölüye, sese.
ama en çok kulaklara yalvardım,
tanrı dönüp bakmadı göz ucuyla,
başladı seni özleme alışkanlığım.

yaşamadığımız bir hatıra geldi aklıma,
boş bir sayfayı daha yırttım hayattan.
ağaç öldü böylece, güneş kavurdu dünü
ama serin sevişmelerimiz varmış tarihte,
gün ışığına çıktı; şiirli, masallı şarkıda.
başladı seni özleme alışkanlığım.

teninin hükmü var içime
gözleri olmayan evi ısıttı,
hiç kalmadan gittiğinden.
teninin hükmü var içime
pencerelerinden evi soğuttu,
hiç gelmeden kaldığından.
üşüdüm o evde
başladı seni özleme alışkanlığım.

bir ayrılık şiiri seç, sessizce oku benim için

kim kimsenin değil ama
rüyanda bunu bilemezsin
çapakların nemi bundandır

kalpaltından geçenler; inkarı
olası olmayan acının özütüdür
gün gibi ortada
gece gibi sinsî
ses titrer, ışık da, zaman da
acınası değil kaçınılmaz
ısı gider gölgesi kalır ve
soğuktur

hiçbir şey unutulmaz
yerini yarına bırakır belki
yoksa zaten birikemezdik
şimdi göğü delen yaşamlarla
yani dünyalar güzelim
hızla geçinelim günlerle
tanışıklığımızın öncesinden de
daha iyi ve sağlıklı olacağız

kimse kimin değil yine de
birbirinin kalır herkes biraz
ölümsüzlüğün adı bundandır.

pişmanlık içini yanlış
duymaktadır
her ayrılık geçirir
bugünden bakınca.

hep bir yanımız olsun istemiştim

böylesine yanyana yaşamak ölümle
her yeri kaygı ve mücadele şehrin
aşka nasıl zaman ayrılır acıdan
oysa ben
bir kişiyi sevip sadece kalabilirim
devam etmek günlere ardı ardına
iki kişinin emin yürüyüşünde
sabahları sarhoş olmaktan vazgeçebilirim
ve uyandığımda ağzım öpücük kokar
yanyanalığım yaşamaya yakın durur

tanışmalardan ziyade anlatılası ayrılıklar
geçirmiş kalbinden bir beden ile
geçirmek geceyi hem de her gün bir yenisi
hep daha uzun güneşler çoğalsa dahi

şimdi
ay düşüyor bir tutanı olsa keşke
böylesine gecelerde kapkaranlık
bazen nefes almayı ihmal ediyorum.

bu ölümlerin bir bildiği var

ne kadar sevgilin olduysa bugüne kadar
hepsi sendin ilkbaharda
çocuğum henüz aşık olmadın
yoksa sana çocuk denir mi.

orada bütün gece eğlenen herkesin
sigarasını yaktı bir çocuk beklentisiz
yaşın yaşağı, hep sevmek olmasın artık
oluruna olmazına bakmadan illegaldir aşk.

denmez hiçbir hoşgeldin yerinde
ama her yersiz hoşçakal sarfedilir
bir araçta onlarca kilometre düz vites
çocuk giderken hem de sürücü koltuğunda.

bu kazaların alkolle ilgisi yok
üflettiler her yaprakları sonbaharda
sarı ölümü çağrıştırdı çocuğa
ne kadar yeşil varsa sarıldı.

çocuk çocuk diyip pek bir sevdiler
okşayıp koklamalar, gereksiz okşamalar
bu ölümlerin bir bildiği var
ne kadar sevgilin olduysa bugüne kadar

başka ağladım

eski yollarında unutmak bilmeyen voltayım
dizlerimde seninle yürümüşlüğün gıcirtısı ve
dermanımda yarım kalmış açık ameliyat var
uzanıyor yanımdan ufka kadar soluk mavi
bütün bu deniz tuzu canımı çok yakıyor
ağacın her renginde anı var bu bulvarda
ayaklarımın altında sayfalar uzanıyor
ellerimiz üşüyor tutuşuyoruz
bazı hücrelerimin yapısını bozuyorum.
eski yollarında kime baksam sana aşınayım
rüyam sabahlarında yanılmanın kırıklığı ve
dudaklarımda başlamak üzere bir deprem var
oysa hala uzanıyor yanımdan ufka kadar mavi
ağır ağır yokluğun konuşmayı söküyor
mevsimin her renginde adın var bu bulvarda
sıcağın altında sayfalar susmuyor
ellerimiz terliyor bırakmıyoruz
bütün bıçakların dokusunu hissediyorum.

eski yollarında kör dolaşmak imkansızdı
gökyüzünde okyanuslar yerini yadırgadı
başka ağladım.

gerçekten

sen bazen güzel bakıyorsun da
ben bazen çirkin gözükmüyorum
hiçbir şey bilmiyorum.

birtek şey biliyorum
sen bazen çirkin gidiyorsun da
ben bazen güzel ölüyorum.

abucak ve sürekli

saın düşman yerçekimine
doğrudan kalbime kıvrılıyor
sana sıkı sıkı tutunuyorum
uzun kalalım mı gökyüzünde
nce aşk geliyor ama sonra
alışmalıyız

bileğin arkadaş gözlerime
incelikli incelikli gülüyor
bana ışık ışık yayılıyorsun
karanlığı yeneğim mi dudağımda
birazdan lkemde savaş çıkar
sevişmeliyiz

ben bir şey çalmadım

bir sabah güzelliğini çaldılar koynundan
hiç bu denli ilişkin olmamış olan duvarlarda
bıraktı tüm aynalarını hırsızcağızın
hatta o da astı birkaç tane -acımadığından
kendi evinde körebe kaldın kimsesiz

sen gerçeklerden uzak bile duramazsın.

yüzün böylesine çirkin sokağa çıktın
hah şimdi eşit oldun yaşadığın ülkenin soyuyla
kimse kendine ve sana bakmıyordu, gücendin
yargılamalar bir başlasa oysa; hiçbir tomurcuk,
aşktan yaratılmış olan, öldürülemeyecekti.

sen yürekli olmayı başkalarına bırakıyorsun.

yeni sevişmelerinden ikna olmamışsın
eve dönüyorsun - dün, geçen hafta, bir ömrün- gibi
ama Bugün dayanamıyor göz kapaklarını parçalıyor
gördüğün çirkinliğe dayanabilecek biri değilsin
hiç bu denli ilişkin olmamış olan duvarlarda.

sen çirkinlikle bile yanlış yüzleşiyorsun.

senin güzelliğini çalmadılar sevgilim
sadece ben gözlerimi kapadım.

acele

ben senin bedeninde bir kadın yaşarım olurum dedi
kapının arkasından ses gelmedi
kapı biraz zamandı koyu kahverengi.

kapının ardındaki sessizlik hiç şaşırtmadı.
iç ve dış kalabalıklar arasında geçiş olmadı.
yani kimse gelip gitmedi.
yarın olmayacak olsa hiç sıkıntı yok ve
başkalarının da yarınları olmasa hakkında
beş zaman intiharları durduramaz kimse
içimiz, içimiz kabul et tek başına, içimiz:

odanın içinde oturuyor şaşırmamış
yalnızlığı kurcalıyor sehpanın desenlerinde
üstünde sevişilmiş, üstünde bir çift kadeh de durmuş
bu koltuk rahat mı değil mi hiçbir zaman bilemedi
içinde kaybolabildiğin cinsten kocaman yastıklarla
içinde bir çift kaybolmuşlukları, üstüne döktükleri şarap
hemen akla geliyor bir zamanlara dair ne varsa
camdan ne kadar eşya varsa kırılıyor sessizlikten
gözünün önünde tablolar var acele söküyor yerlerinden
oysa düzen içerisinde asılmıştı mutlu bir oda hayalinde
duvar çıplaklaşıyor ama varlığı daha ağır şimdi
iyi ki diyorum bu odada ayna falan yok yersiz
kapının ardındaki sessizlik hiç konuşmuyor
olsun diyor içimiz zaten kendisiyle sürekli konuşuyor
bu yatağı, dolabı ve ışıkları sökmeli parçalamalı artık
akıldan hiç gitmeyen bir zamanlar var bunlarda
oda çıplaklaşıyor hafifliyor siliniyor bir sayfaya
bir sayfa hayır bir kağıt bir fotoğraf çıkıyor
her şeye tanık yatak ortadan kaldırılırken altından
sevdiğin tarzdan bir meyhanede mutlular diyeceğin bir poz çift
içimiz kendine bakıyor yüzünü yokluyor el yordamıyla
içimiz, içimiz kabul et tek başına, içimiz:
farklılar farkediyor o artık ben değilim anlıyor
bu sefer kadehler rakı kadehi bu sefer meze var masada
lan gözlerinizin içi gülüyor ama sen de sen değilsin ki şimdi
öylece boş hislerle boş bir odadan çıkıyor acele kapının ardına
aynı insanda iki kere yıkanılmaz diyebiliyor.

kapı biraz zamandı koyu kahverengi
ben senin bedeninde bir adam yaşadım öldüm dedi
kapının arkasından ses gelmedi.

